

endnu er der Haab for Mathilde Fibigers og Pauline Worms Kvindesag. — Vil Dansk Kvindesamfund da, naar det bryder sin Tavs-  
hed opfordre Kvinderne til at slutte sig sammen i et Kvindeparti? — Jeg tvivler derom, men jeg føler mig overbevist om, at Dansk Kvindesamfund ikke vil følge ovennævnte tre Damer Anvisning, og hæsblæsende kaste Vaabnene fra sig for at give sig de politiske Partier i Vold. En saadan Afvæbningspolitik vilde jo ogsaa sige Sparto til al Forsvarsnihilisme, det vilde jo være det samme som paa Forhaand at udlevere Kvindesagens Reserve. Kvindernes Sammenhold er det eneste Magtmiddel, Kvindesagen raader over, hvis Mændene skulde forsøge at sætte Magt over Ret. Ligesaa uklogt det vilde være at bruge dette Middel, hvor det ikke behøves, ligesaa uklogt vilde det være at give det fra sig, inden man vidste, om man fik Brug for det.

Dansk Kvindesamfund handler sikkert klogt i først at prøve, hvad der lader sig udrette for Kvindesagen i Samarbejde med de bestaaende Partier, men bag om Partierne maa Kvinderne danne en Kæde, som ikke slipper Taget, til Værn for deres helligste og dyreste Interesser. Vil Partierne tage imod vore Medlemmer paa de Vilkaar, saa bør hver den, som føler sig i Overensstemmelse med et bestaaende Parti søge derhen, den, som ikke har fundet et saadant Parti, maa foreløbig i Dansk Kvindesamfund søge Erstatning. Vi rykker ikke ind i dansk Politik som dem, der erklærer Krig, men som dem, der har noget at forsvare. En dyr og hellig Fortidsarv blev Dansk Kvindesamfund betroet, men kun et ubrydeligt Sammenhold er det Værge, hvormed vi kan vogte Arven. Vi kan dele os efter Anskuelser om Forsvar eller Afvæbning, om Maadehold eller Afhold, om Socialisme eller Individualisme og meget mere, men

vi kan ikke slaa en Tøddel af paa vor store Fællesforbinding: at Samfundsordningen skal være bygget saavel paa mandlig som paa kvindelig Tænkemaade, — at Ægteskabet ikke skal være en Miniaturstat med en enevældig Hersker, men en Republik efter romersk Forbillede med to Konsuler, som deler Arbejdet imellem sig, — at intet Barn skal undgælde for Forældrenes Brøde, men alle Børn føle sig i Samfundets faderlige og moderlige Varetægt, — at der ikke skal gælde en Moral for Mænd og en anden for Kvinder, men at, hvad der tilgives den ene, ogsaa skal tilgives den anden, og hvad der fordømmes hos den ene, ogsaa skal fordømmes hos den anden.

Hvis Dansk Kvindesamfund formaar at holde denne Linie i Samarbejde med de bestaaende Partier, saa meget desto bedre, thi det vil afkorte Vejen. Men lader dette sig ikke gøre, da staar der kun tilbage at forsøge den Udvej, som nu afskrækker saa mange: Kvindepartiet; thi Hensynet til Sagen bør være os over Hensynet til Partierne; men ligesom Dansk Kvindesamfund altid har lukket sine Døre op ogsaa for Mændene, saaledes bør heller ingen Mand være udelukket fra et eventuelt Kvindeparti, hvis han deler dets Anskuelser.

I Øjeblikkets forsonlige Stemning har Ordet Kvindeparti en skurrende Misklang, jeg indrømmer det, men dog maa det ikke afvises som en Umulighed, ja, Utilbørlighed. Det er det Vaaben, Kvindesagen maa gribe til, hvis den ikke kan vinde frem ad fredelig Vej. Kun den letsindige kaster i Øjeblikkets Festrus, Sværdet fra sig, den besindige beholder det ved sin Side, skjult i Balgen.

Det er derfor ikke et Farvel, Dansk Kvindesamfund ved Fællesmødet i Odense byder sine Medlemmer, tværtimod, det forelægger sine Medlemmer nye Forfatningslove

at leve videre under, og siger til sine Kredse: Om I nogen Tid har haft Forstaaelse af Kvindesagen, saa vis det nu, — om I nogen Tid har ofret den Tid og Kræfter, saa bring Ofret ogsaa nu, — om I nogensinde har forstaaet Betydningen af at holde sammen, saa hold sammen nu.

Thi efter Opnaaelsen af Kvinders politiske Valgret er det, at Kvindesagen skal staa sin Prøve.

Gyrithe Lemche.

## Line Luplau.

I det korte Resumé over Kvindevalgrettens Historie i forrige Nr. i Kvinden og Samfundet savner jeg et Navn, der bør skrives blandt de største og første i Kampen for Valgretten. Dette Navn er: Fru Line Luplau.

Har nogen været gennemsyret af denne Sag, saa var det hende, har nogen stillet sig frem til »Høyl« og »Skrup«, saa var det hende. Det fik gaa ud over Personen, men Sagen maatte frelses. Hun var egentlig ikke skabt for Hanefjed, hun nøjedes ikke med de smaa Resultater, men hun tog dem med Glæde, parat til at vinde det næste. Altid fremad, altid kampberedt.

Interpellationen ved Rigsdagsvalgene skyldtes hende, og den, mener jeg, har været af allerstørste Betydning og viser bedst hendes Greb paa Sagen.

Ikke Mumlen i Krogene, men højlydt Tale i fuldt Dagslys.

Og Mændene, som paa enkelte Undtagelser nær havde skubbet Kvindesagen til Side som noget, der nærmest hørte til det humoristiske, de maatte, om end med færrest mulige Ord, dog give et Svar, og dette idetmindste maatte de vel huske. Og Svaret maa have groet i manges Sind, for næste Gang, da Spørgsmaalet atter kom